

Σὺν τῷ Τελομεγίστῳ!

DISPUTATIO PHYSICA,

DE

VISU,

Quam,

Cum Amplissimæ FACULT. PHILOSOPH.
in almâ, ad auram, Academia, ap-
probatione ac suffragio,

PRÆSIDE,

VIRO AMPLISSIMO

DN. M. PETRO HAHN,

Phys. Prof. Ordinario & Bibliothecario,
Præceptore & Promotore jugiter
suspiciendo.

*Piorum ac proborum censura in vicem pu-
blici speciminis, modeste subicit*

BENEDICTUS WJDEGREEN/
Wex: Smol.

*In Auditorio Maximo,
ad diem 28 Septembris,
M. DC. XCV.*

ΑΒΟΛ, Impr. apud JO. WALLIUM.

REVERENDISSIMO AC AMPLIS-
SIMO DOMINO,

DN. SAMUELI
WIRÆNIO,

S. S. Theologiæ DOCTORI
consummatissimo, Diœceles
Wexionensis EPISCOPO emi-
nentissimo, Consistorii Ecclesia-
stici PRÆSIDI gravissimo,
Gymnasii Regii, Scholarumq;
INSPECTORI excellentissi-
mo, Mæcenati, Evergetæ ac
Promotori magno, humilima
reverentiâ animique obsequio
submisso ætatem de-
venerando.

LONGAM ANNORUM SERIEM
ET FELICIA QUÆVIS.

Studiis, quæ vires exercent
animi, multa, Reverendissi-
me Pater, præpedimen-
ta obijciuntur, quæ si non plane
à proposito abstrahunt, attamen
remorantur, & vix optatam me-
tam sine variis difficultatibus ali-
quem attingere sinunt. De me hoc
quidem asseverari potest, nam sor-
tem meam querimoniis amaris in-
cusarem, quæ mihi in multis ab eo
tempore quo studia artium tracta-
re cœpi infensa fuit, nisi in primis
singulare Dei auxilio adjutus, vires
redintegrare subinde potuissem, ut
vigilando, sudando, bene consulendo,
quibus mediis omnia alias pro-
spere cadere solent, qualemcunque
vitam meam transegerim. De cæ-
tero meum ac Diogenis animum
à mœrore abducit qui dixit: Extre-

num in miseris refugium spem esse,
quam jam figo in Reverend: Patris
benignissimo favore ac benevolen-
tia, ut mihi ejusmodi portus sit in
quem alii appulerunt, quin & tuto
ac tranquille subsederunt. Et ut
certiorem spem concipiam me in
clientulorum numerum admillum
iri, humilime peto Reverendiss: V:
Amplitudo dignetur hoc munuscu-
lum chartaceum immaturi ingenii
abortum in mitiorem partem reci-
pere, & me clementi favore com-
plecti, adjumentumq; subministrare
mihi. Qui calidas effundam preces,
ut Vestra Ampl. Dignitas vivat, vi-
vat inquam valeat, vigeat, floreat,

REVERENDISSIMÆ AMPLITUDINIS

humilimus clientulus

BENED. Wijdegreen.

*Admodum Reverendis, Præclarissimis,
Perquam Reverendis, Clarissimis*

DOMINIS,

ARCHI-PRÆPOSITO,

Cæterisque Consistorii Ecclesiastici

ASSESSORIBUS

accuratissimis,

Et

Gymnasii inclyti Wexionensis

LECTORIBUS

Benè meritis,

Quondam PRÆCEPTORIBUS

fidelissimis,

Nunc PROMOTORIBUS

indubitatissimis,

Submisso obsequii cultu jugiter

venerandis.

Ut &

*Spectatissimo, Reverendis & Humanif-
simis VIRIS,*

**Dn. GABRIELI Wijemant/
Territorii Austroburgensis prætori
adcuratissimo, Benefactori ac Fau-
tori jugiter prosequendo.**

**Dn. PETRO ANGELSTADIO,
Pastori Castrensi dignissimo, Fautori
& amico singulari,**

**Dn. MAGNO LUNDELIO,
V. D. Comministro in Angelstad &
Ljungby fidelissimo, amico benevolo.**

M*irari haud erit usus, Promotores, Be-
nefactores & Fautores propensissimi, quod
spectatissima Vestra Nomina huic pa-
rum elaborato Specimini Academico præfigere
haud sim ueritus, non enim beneficiorum Ve-
strorum multitudinem eo nomine compensa-
tum iri, accumavi, sed saltem animi mei gra-
titudinem vobis ut facerem testatiorem. Quod
ad me autem spectat, haud diffiteor me vo-
bis,*

His, majora, quam expectaveram, debere ma-
joromque quam ut unquam sim solvendo, de-
biturum; meum autem unicum votum fu-
turum, ut gratias Vobis de me optime meritis
possim referre. Hoc si impleverim, sufficienter
habiturus sum. Quid autem ego tot ac tan-
torum beneficiorum Vestrorum cumulatus sum
Vobis rependam, qui haud immerito dicere
possum, quod ex beneficiorum Vestrorum Ocea-
no, in me non rivuli, sed integra effluxerint
maria, eâ propterea animi subjectione, officioque
quo par est oro atque obtestor, ut simul hoc
tunc donum literarium oculis Vestris modestè
subjectum, animis benignis excipere haud gra-
vemini & atque animum offerentis inspicere,
meque eodem quo antea speravistis favore comple-
ctamini. De cetero DEUM T. O. M. invocare
nunquam desistam, quin Vos, Promotores, Pa-
troni, benefactores, & fautores propensissimi
una cum familiis Vestris Nobilissimis & hono-
ratissimis salvos & incolumes in Nestoreos usq;
annos ab omni malo protegat; Felicissimi,
Deoq; charissimi Valete & favete.

Vestr. Dignitatum

devoto cultori

BENED. Wijdegreen.

Auct. & Reip.

VIRO-JUVENI

*Bonarum Artium Virtutumque Assē-
clæ indefesso,*

Dn. BENEDICTO
BIBDORFEN/

DE VISU, egregiè disquirenti,
Commiliti & Amico ad-
amando.

P*ensiculas docto discursu, quomodo fiat
VISIO, mi BENEDICTE, simul nativæ
videndi*

*Exserit ut sese vis, certa per organa; quales
& quæ sint Tunica; Humores genuini oculo-
-lorum*

*quot numerantur, a vescripto monstrare
polito.*

*ex animo, hisce tuis ausis adgratulor atque
opto, velit cæptis benedicere Rector Olympi!!!*

L. M. q; quamvis occupatissimus
accinebam

SIMON T&B D/
Met. & Log. Prof. Ord.
P. P.

ADSPIRANTE JEHOVAH!

Ad eruditum ac benevolum Lectorem!

SI, cum in amplissimum disputatorium campum expatiantur multi viri, etiam doctissimi, saepe multa scrupulos sibi & solitudinē incutientia vereantur, Quanto magis id mihi accidere autumas, qui, cum Philosophiam vix primis, ut ajunt, labris degustaverim, de intricatā ac arduā materiā in arenam disputatoriam descendere ausus sim. Quod sanè vix fecissem, si non prolixa eaque aeternis præconis decantanda benignitas ejus, cui omnia mea debeo, me quasi torpentem exsuscitasset. Cujus ergo hortatiō per paucas, easdemque simplicissimas, de præstantissimo & quidem omnium sensuum externorum nobilissimo pariter ac subtilissimo, Visu, Theses in apricum proferre animus est. Et cum Methodo, in opere sapientis nihil sit admirabilius, ut subtilitatum pronunciat Ma-

gister Scaliger, quæ non solum consulit memoriæ ad rerum faciliorem apprehensionem, ac promtiorē repetitionem; verum etiam intellectum maximè iuvat, & iudicium reddit acutius: ideò ἐνομασολογίας evolutione consultò hic omissà, utpote quæ admodum facilis est & vel curvis obvia, mox Πραγματολογίαν adgrediemur. In cuius consideratione sequentia ordine tractabimus: primò, visus definitionem, secundò sensorium seu instrumentum, tertio objectum, quarto medium, & ultimo modum ejusdem, quantum tenellæ ingenii vires permiserint, indigitabimus; sit itaque in Nomine Domini.

THESIS I.

Quæ definitionem exhibet realem quâ visus seu aspectus (ut eum Cicero vocat) Sperlingio describitur, sensus externus oculi beneficio lucis & coloris species recipiens & cognoscens: & Visio visibilium specierum in oculo ab animâ sentiente apprehensio.

THES. II.

Ut visus omnium sensuum exteriorum multis de causis longe est præstant-

Stantissimus, ita *αισθησιον* ejusdem fen-
 forium seu instrumentum oculus ex plu-
 ribus humoribus atque tunicis aliisque
 partibus mirabili artificio atque stru-
 cturâ constat. Cujus extima tunica ad-
 nata dicitur quæ ceteras ambit & com-
 plectitur. Huic proxima est, quam cor-
 neam vocamus, quæ levis est & polita, ne
 species visibiles pravè deferat, quâ etiam
 humor aqueus in illam distensus, ne cor-
 rugata perperam transmittat species, de-
 tinetur. Hanc excipit uvea tunica, quæ
 in objecti distinctiorem animo percepti-
 onem, penitiora oculi, obscura nigrore
 suo reddit, cui fenestella, quam pupillam
 dicimus, inest, quæ figuram in homine
 circularem, in bove ovalem, in fele oblon-
 gam similem rimæ supernè descendens
 habet. Hanc tunica, quam telam ara-
 neæ ob tenuitatem vocant, sequitur, quæ
 durior est nec non pellucida, principem
 partem oculi & præcipuum visus instru-
 mentum, nempe humorem continens
 crystallinum, à figura & consistentiâ sic
 dictum, quoniam purissimæ glaciei ac

cryſtallo ſimilis eſt, durus pellucidus &
 omnis coloris expers, cujus pars ante-
 rior, cui humor aqueus innatat, rotun-
 ditate eſt lentis inſtar depreſſa: poſterior
 autem, quâ vitreo incumbit, in conum
 quaſi aſſurgit; quo de humore cryſtallino
 hunc in modû differit Sperlingius: *humor
 cryſtallinus corpus lucidum ac fulgidum eſt,
 interdium minus, noctu magis conſpicuum. Hic
 ipſe humor lucidum præſtat oculum, adeo ut
 içtus Flammæ inſtar micare ſoleat. Cryſtal-
 lino, inquit Laurentius, ſummus debetur ho-
 nor, eſt enim quovis pretioſior, quavis gemmâ
 illuſtrior; propterea anima oculi, ſpecillum
 interius, centrum oculi dici ſolet. Solus hic
 & coloribus alteratur, viſibiliumque ſpectra re-
 cipit; hoc poſito, ponitur facultas videndi;
 reliquæ omnes partes, aut viſionem conſervant,
 aut præſtantiorem reddunt, huic tanquam
 principi, quæ in oculo ſunt, ſingule partes ſa-
 mulantur. Dantur etiam præterea in
 nobiliſſimi hujus ac ſubtiliſſimi ſenſuum
 viſus organo, plures muſculi majores
 & minores; nec non nervus viſorius
 ceu opticus. Et licet gemini animalibus*

â naturâ dati sint oculi, ut nimirum tantò celerius omni ex parte conspici possint objecta, & deficiente altero, alter in subsidium venire queat, non duplex tamen inde exsurgit visio, nec objectum unum apparet geminum; nam etsi in utroque oculo rei visibilis fit perceptio, in oculis tamen de sensibilibus non fit iudicium, sed duæ istæ impressiones, â duobus oculis venientes, in cerebri medulla iterum uniuntur, ubi sensus communis residens, de iisdem censet & iudicat. Qui cum unicus fit, unicam fieri visionem certum est. conf: Dan. Hartn: Adm. phys. l. 8. c. 3. p. 542. seq.

THES. III.

Atque hæcenus de instrumento seu organo visus, superest nunc ut *objectum* ejusdem paucis indigitemus, id quod opticis uno vocabulo *visibile* dicitur, quod per medium diaphanum indefinenter & velocissime è quolibet sui puncto radio recto & finito, in oculum vel quodlibet oppositi punctum radiat; estq; duplex vel per se seu proprium; vel

per accidens seu commune, quorum *Hoc*
 (ut de posteriore prius dicam) secun-
 dum *Aristotelem* Quintuplex est: magni-
 tudo, locus, motus, quies, numerus.
 Quibus adduntur corporeitas, figura,
 pulcritudo, deformitas, lenitas, asperita-
 tas, consimilitudo, diversitas, distantia,
 seu remotio, situs, continuitas, separa-
 tio, diaphanitas, densitas, umbra & ob-
 scuritas; Quorum tamen priora 3 con-
 tinentur sub magnitudine, media vero
 quatuor sub loco, & ultima quatuor ad
 lucem referuntur. Quæ ideo visibile
 per accidens seu commune dicuntur,
 quod per aliud, per lucem scilicet &
 colorem radiant, & pluribus sensibus
 percipiuntur, ut magnitudo visu & tactu:
 figura visu in luce & tactu in tenebris.
Illud in se habet causam radiationis &
 solo visu percipitur. Estque *lux & color*,
 quorum *illa* opticis dicitur *visibile* prima-
 rium, per se, primò præcipueq; radians.
 Physicis autem qualitas corporis lucidi,
 quâ ipsum lucidum est & alia illuminat.
 Seu ut quibusdam videtur, est pressio
 seu

seu propensio ad motum, quæ est in corpore lucente. Dicitur aliàs lumen, quod phyci à luce, ut effectum à causa, quantitatem transeuntem ab immanente, intentionalem & spiritalem à reali seu materiali, illuminatum à lucido, utque actum secundum à primo distinctum volunt. Estque illis qualitas à luce & à radio diffusa, & in latum effusa; Verum opticis fere pro synonymo lucis habetur. Atq; hæc, lux scilicet fere utramq; ut dici solet, paginam facit ad visionem; utpote quæ medium perspicuum reddit & illustrat, cujusq; beneficio, colores, qui visum movent, fiunt visibiles. Quod fieri non posset, nisi adfit lumen, quod, licet non per se, ut Phyci loquuntur, sed per accidens videatur, visumque moveat; lucem tamen colorum potentialem in actum traducit, ut species suas per medium patens (quod etiam, ut inserviat visui, idoneum reddit) propagent. Atque hinc est quod dicatur actus non perspicui quatenus perspicuum, ut Aristoteli placet, sed colorum

quatenus videntur: pro cuius qualitate & recipiuntur & variantur colores, veluti smaragdī color à lumine debiliore vertitur in nigredinem. *Color* autem opticis est visibile per se secundarium lucis ope radians; qui color dupliciter accipi solet: quandoque communiter & late, prout comprehendit ipsum lumen, atque sic solus objectum vitus nominatur; aliquando proprie & adæquate, prout lumini contradistinguitur, quæ acceptio huius est loci, cuius sane natura & origo adeo difficilis est & intricata, ut ejusdem scrutinium tanto sit profundius, quanto magis ipse manifestus apparet. Antiqui hujus rei difficultatem advertentes, ita se habere mentem nostram ad colorem dixerunt, uti vesperilionum oculi ad claritatem lucis, idque verè; nescio utique an de aliâ re ulla tam acriter disputatum sit, quam de naturâ & formali hujus rei. Sunt namq; qui dicunt: *in corporibus, quæ colorata videntur, non esse ipsos colores, qui videntur, sed eam duntaxat dispositionem, quæ*

radios

radios luminis vel absorbet, vel diversimode ad oculum reflectit, atque pro motus hujus varietate subtilissima visus organa varie concutit, sicque colorum sensum in nobis efficit; adeo ut colores, prout corporibus tribuuntur, nihil aliud sint, quam varii modi, quibus corpora radios lucis recipiunt, & vel absorbent, vel ad oculos, insigni diversitate, remittunt. Sunt item qui colorem dicunt esse opaci corporis affectionem & lucem opacam seu superficiem tantum. Nonnulli colorem statuunt qualitatem secundam sensu visibilem, ortam ex temperamento primarum qualitatum. Quidam putant colorem motivum ejus esse, quod est actu perspicuum. Alii autem asserunt colorem nihil aliud esse quam qualitatem, ex varia salis sulphurisque mixtione ortam, fundatam in materia, ac visui per diaphanum illustratum, repræsentantem rerum differentias. Ipsi autem Sperlingio, est qualitas corporis mixti orta à sulphure, ad rerum differentias, oculis representandas.

autem, qui colorem hic non plane absolute secundum suam naturam, sed quatenus visibilis est, consideramus; suam cuique sententiam modeste relinquimus, saltem ostendisse contenti, colorem esse objectum visus, lucis ope radians. Quo de objecto hunc in modum scite satis, ut solet, Sperlingius: *ad-
equatum inquit visus objectum non unum,
sed geminum est. Visibile id dicitur, quod
speciem suam perspicue imprimis & ad o-
culum transmittit, ut moveatur facultas.
Præstat hoc color, præstat idem lux. Pa-
ries coloratus speciem suam sparsis à se ra-
diis per medium pellucidum oculo commu-
nicat, ut fiat visio. Lucidissima sydera,
non minus suas spargunt species, per
cælum & aërem, quæ recipiuntur ab o-
culo ut videantur.* Hic obiter notan-
dum, quod, licet omnia, quæ sub visum
cadunt, etiam species visibiles dicantur,
propter communitatem prædicationis:
speciesque visibiles prædicentur de o-
mnibus, quæcunque cognoscuntur per vi-

visum; non tamen omne corpus videatur. Dantur etenim corpora, quæ nec lucida, nec colorata, qualia sunt aër & cœlum. Præterea omnia mundi corpora ad tres classes revocari possunt, aut enim lucida sunt, aut pellucida & diaphana, aut opaca. Nec prætereunda hic distinctio, quâ objecta visus secundum quosdam tripliciter dividuntur, primo in ea, quæ sub lumine alieno & colore proprio videntur, uti sunt omnia, quæ interdium sub visum cadunt. Secundo ea, quæ contra, lumine proprio, sed colore alieno conspiciuntur, eaq; tam nocte, quam interdium, ut ignis. Tertio, quæ medio se habent modo, quæ interdium lumine alieno scilicet solis, noctu vero lumine proprio, sed colore alieno, uti sunt cicindelæ seu lampyrides, *σελάχια*, atramentum sepia, putres quercus, aliaque ligna putrida, fungi capita, spinæ dorsales & squamæ quorundam piscium, oculi felium & ursorum, & quorundam denique cutis nocte

Est fulgens, & multa denique hujus generis alia, quæ circa potentiam visivam occurrunt admiranda, noctu & in tenebris peculiari quodam fulgore micantia, nativum simul & proprium suum colorem occultando. sed de objecto satis.

THES. IV.

Medium autem quod objectum seu visibile inter & organum visus adfit oportet, corpus perspicuum atque pellucidum fit, omnino necessum est, per quod lumini transitus pateat ad oculum, diciturque alias diaphanum, pellucens, translucens, translucidum, transparentes & interminatum ob radiorum penetrationem, quam admittit. Et est duplex *subtile* nihil densitatis habens, quod suæ substantiæ raritate & tenuitate visum non terminat, sed radiis & speciebus visibilibus liberimum concedit transitum, uti cælum, aër & ignis. Et *crassiusculum* seu *impurius*, quod cum perspicuitate aliquid den-

densitatis & opacitatis habet, visumque
 terminat imperfecte. Estque vel natu-
 rale, ut aqua limpida, crySTALLUS, cornea
 oculi tunica, humor crySTALLINUS, tenues
 pelliculæ cepis, glacies & gemmæ quæ-
 dam. Vel artificiale ut vitrum, nitrum,
 corneæ laminæ tenues, alumen. &c.
 Quod medium licet nec ipsum mutetur,
 nec radios seu species transeuntes mu-
 tet; hoc est, licet nec illud a speciebus vi-
 sibilibus, nec hæ ab illo quicquam pa-
 tiantur; interita tamen adeo visioni
 est necessarium, ut sine illo, nullus co-
 lor aut objectum visu percipi possit.
 Hinc fit, quod, si coloratum pupillæ
 oculi immediate imponatur, non vide-
 atur, quia non intercedit legitimum
 medium inter objectum & oculum,
 quemadmodum facultas legendi im-
 peditur penitus, si folium libri oculo
 quam proxime admoveas, quia aër il-
 luminatus & medium actu perspicuum
 deest. nec possum præterire opinio-
 nem Democriti, qui hoc medium per-
 spi-

spicuum & pellucidum ad visionem non modo non necessarium esse, verum etiam visum impedire putavit, quod atomis & minutis corpusculis sit repletum, ideoque non necessarium statuit esse medium, per quod conspiciamus, dicendo: si spatium quod inter terram & astra interjacet, vacuum esset, fore ut acutissime cuncta visu perciperemus, & muscam in cælo existentem, nobis conspicuam fore. Quæ sententia quam vera sit, ipse Aristoteles & quotidiana experientia satis docent, cum tantum absit, ut in vacuo, à quo natura abhorret, objecti possit fieri affectio, & ob id aliquid in illo melius posse videri, ut certissimum sit, ne solem quidem ipsum hac ratione nobis adspectabilem fore. sed de medio satis.

THES. V.

Nunc *ad modum* visionis accedamus; qui speciei est visibilis in oculum receptio; quâ de re duæ celebriores extant

tant sententiæ, una *Seneca*, *Platonis* & ceterorum opticorum atq; Philosophorum veterum ad *Aristotelem* usq;. Qui visionem fieri voluerunt per radiorum, ab oculo emissionem ad objectum visivum. Altera *Aristotelis* & ejus sequacium, qui visionem per specierum visibilium intra pupillam immisionem & receptionem fieri statuerunt; quarum hæc priori est verior. Ad quam, ex voluntate & consilio Architecti sapientissimi, sequentia requirunt Physici: Primum corpus seu objectum, & coloratum quidem, nam color, ut dictum est, visus objectum est. Secundum *ἐνεργείας* quasdam immateriales, ab his in medium seu aërem luminosum, sine quo specierum visibilium propagatio & visio fieri nequit, diffundi. Tertium easdem colorum *ἐνεργείας* debere una cum speciebus magnitudinis, figuræ &c. oculos usque, in quibus repræsentantur, continuata immutatione, pertingere. Quartum oculos, hac quasi incurfione

&

& appulsione energiæ specierumque visibilium naturaliter affectos, dictas species per tunicas, humores, &c. (de quibus supra in thesi 2) recipere & apprehendere. *Quæ mirabilis partium varietas non (ut inquit Sperlingius) ob emissionem, sed ob receptionem formata est. Ut species per varia media & diaphana crebro refractæ, tandemque stabilite, certâ quadam commensuratione observentur. Sicut in perspicillis idem cernimus; ubi ob receptionem, nunc crassum, nunc rarum occurrit corpus.* Et demum quantum, sensationem harum specierum à sensu visivo, eandemque activam sive ενεργητικὴν, hoc est, per receptionem, discretionem & iudicationem, quæ fit ab anima seu mente ipsa per sensum communem, idque in cerebri medulla, in quo omnium nervorum est concursus. Ubi tanquam in Acropoli anima residens, videndi actu, mediantibus spiritibus animalibus dictisque & aliis causis organicis visionis, defungitur. Unde ergo fluit in actu visionis quædam esse, quæ

mo-

mōvent visum, inque eum agunt, objectum videlicet ejusque color & hujus *ἐνέργεια* deferens species visibiles, quarum beneficio objecta videntur, quædam, quæ moventur, visus scilicet & oculus cum suis partibus; quædam item, quibus ceu instrumentis, motio ista peragitur, utpote medium pellucidum, quod energiæ istarum coloris instrumentum est. Quibus omnibus bene dispositis recteq; se habentibus, non potest non commoda fieri visio & acuta. Sed manum de tabula.

SOLI DEO GLORIA!

B

Perexis

Pereximie & Ornatissime.

DN. BENEDICTE

WJDEGREEN/

Amice dilecte.

Qui rerum causas cognoscit, is est
BENEDICTUS;

At specimen præsens, sat, BENEDICTE,
docet,

Te *VISUS* causas novisse fideliter:
Ergo,

Tu BENEDICTUS eris. Quod voveo ex
animo

Tuus semper

JOHAN. HELINUS.

VIRO JUVENI

Literis & moribus conspicuo, Pereximio,

DN. BENEDICTO Wijdegreen/

Amico perdilecto.

Gratulor hocce tibi studium doctissimo
Wijdegreen!

*Perlustrans oculum. visumque sidere fausto,
Actio percelebris sed digna & laude perenni.*

*Comprecor ac voveo tibi præsit prona Minerva,
Ut*

*Ne deceat scandas & pingvia premia tollas
Votum quo possis condigne implere parentis.
Vivito virtutis, Wijdegreen pietatis alumnus,
Fructus melliferos capito sudoris abunde
Nestoris incolumis posthac attingito menses
Sic Benedico tibi, Benedictus oves Benedicte!*

QVOD ANIMUS tibi VULGUS
VOVET VERUS patriota,
Alumnus Regius
MATTHIAS Beckelman/
Wex, Smol.

Eruditæ de VISU Dissertationi

VIRI JUVENIS

Praestantissimi ac ingenii dotibus felicissimi.

DN. BENEDICTI Wijdegreen /
Amici Eximie dilecti,

OBya ceruleis norunt cognoscere ocellis
Confestim infantes inhiantes pectore luci.
Ast rite occultas rerum didicisse rationes
Ingenii rari est, acris pariterque sagacis.
Hinc jam Respondens solers dum cuspide acuta
Secreta exquiris Visus penetrabilia scite,
Conspicuus vere noctesque diesque manebis,
Quod nunc Votivum summa est; Vale candidè
amice,

Hilce paucissimis adplausit

DANIEL STECKSENIUS,
W-Bohn.

Ad eundem

APPLAUSUS

Currus, dum rutilos & equos sol axe retorquet.
Fert oculis suavem motum gratissima cœlo
Virtus, cui duram voluisti impendere curam
Cognite longo usu: quod nunc & prodis aperto
Indicio, dum materiam doctam ordine pandis
Insignem & tentas occultas promere causas
Ingenitas, quas admittunt ad limen, ocelli
arcis agentes excubias, tum ædificati
Mirificè quam sint ardentis Syderis instar;
Et sensus alios superant splendore corusco
Hæc & quod reliquū sunt docta scripta Minervâ.
Propositum urge igitur, ne spe fallente labores
Sed valeas faustam cursu contingere metam,

Sic amico suo intime povet

OLAUS JUNHOLM, Smol.

Dum mentem retogisti mihi Præceptor amæde,
Quod specimen velles doctrina emittere
prompte,

*Non potui mea quin brevibus tibi gaudia tester:
Euge bonis avibus cedant molimina quæque
Numinis in laudem, Propriumq; Decusq; Salusem*

Affectu quam verbis prolixior præ-
ceptoris suo fidelissimo gratula-
bundus dixit

HENRICUS CORELIUS Ab.

